

«Οι αξίες και η συμβολή τους στη διαμόρφωση της ταυτότητας των Ελλήνων»

Έρευνα της Μηνιαίας Επιθεώρησης MONTHLY REVIEW, Μάρτιος 2008

Τηλέμαχος Χυτήρης **Ζούμε «εν συγχύσει»**

Κάθε άνθρωπος γραπώνεται από την οικογένειά του, τη θρησκεία του σε στιγμές άμυνας. Μια κοινωνία το ίδιο, γυρνάει στις ιδιαιτερότητές της, στη διαφορετικότητά της, όπως την εννοεί, μέσα από τα έθιμα, την ιστορία, το μύθο της. Αυτή η «συντήρηση» των αξιών παρέχει το ιδιαίτερο, το ξεχωριστό των προσώπων της. Παλαιότερα ήταν κανόνας, όταν το έθνος-κράτος ήταν απόλυτη αξία ύπαρξης, απέναντι στα άλλα έθνη-κράτη, απέναντι σε πολέμους και επιθετικές συμπεριφορές. Σήμερα, οι στιγμές αυτές αποτελούν εξάρσεις, ξαναξυπνήματα ευαισθησίας, όταν η διαφορετικότητα γίνεται το πίσω τοπίο μιας ομοιόμορφης εξέλιξης. Οι ανάγκες επιβίωσης στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, ο ανταγωνισμός, η καθημερινότητα στο παγκόσμιο χωριό μέσα και από την εξέλιξη της τεχνολογίας, η ένταξη σε υπερεθνικά σύνολα, η οικονομική μετανάστευση οδηγεί τα επί μέρους στοιχεία διαφοροποίησης σε μια θέση «εν αποδράσει». Η οικονομία είναι ο οδοστρωτήρας της εξέλιξης, η καταναλωτική κατεύθυνση, η επιβολή τεχνητών αναγκών οδηγεί σε επιβολή νοοτροπίας, σε διαφορετικούς τρόπους ζωής και αντίδρασης. Οι Έλληνες, οι Ιταλοί, οι Γάλλοι πιστεύουν στη διαφορετικότητά τους στα λόγια, στην πράξη συμπεριφέρονται ίδια ή σχεδόν ίδια. Η πολιτική έχει ενταχθεί σ' αυτό το σχήμα, η οικονομία έχει το πάνω χέρι, οι πνευματικοί άνθρωποι υποχωρούν, ενσωματώνονται, μιμούνται, προσαρμόζονται. Τα ηλεκτρονικά μέσα ενημέρωσης βομβαρδίζουν με πληροφορίες και καθοδηγούν τις συζητήσεις, δεν υπάρχει καν χρόνος για άλλο προβληματισμό ή σκέψη. Οι λίγοι που αρθρώνουν έναν λόγο με κάποιες ιδιαιτερότητες είναι εκτός επικαιρότητας, σε μια ιδιότυπη περιθωριοποίηση, σε μια εσωτερική εξορία. Φοβάμαι ότι η ιεράρχηση των αξιών της σύγχρονης κοινωνίας βρίσκεται «εν συγχύσει» κι αυτό βολεύει τις συναλλαγές και τον νόμο των οικονομικά ισχυρότερων.

Πως επιζεί κανείς προσδοκώντας στη νέα πραγματικότητα;
Διατηρώντας ένα δικό του πρόσωπο, άρα μια δική του συμβολή;
Φτάνει η ιστορία του αρχαίου μας πολιτισμού στον οποίο όλοι
καταφεύγουμε; Το μετέωρο βήμα μας μεταξύ Ανατολής και Δύσης;
Φτάνει η γλώσσα που όλοι μας δικαίως υποστηρίζουμε; Ή χρειάζεται
και μια άλλη συμμετοχή, μια αυτοπεποίθηση, νέες προοδευτικές θέσεις
και σύγχρονη πολιτιστική παρέμβαση; Το τελευταίο θα μας
καταστήσει μέρος του παιχνιδιού, χωρίς να εγκαταλείψουμε το
ιδιαίτερο της ελληνικής μας διαδρομής και του ταμπεραμέντου μας.
Όσοι πιστοί προσέλθετε, θα έλεγα, με τη συναίσθηση όμως ότι λίγοι
ακούν και πολλοί καθεύδουν, τουλάχιστον για την ώρα.

Πηγή: http://hitiris.eu/downloads/stories/TH_archive0069_stories1379339634.pdf

Δημιουργία αρχείου: 16-09-2013 16:53
